

Cenné papíry a dobrá víra

Jakmile je v zákonem stanovené evidenci podle § 1 odst. 2 a 3 zákona o cenných papírech poté, co došlo ke zvýšení základního jmění akciové společnosti, proveden zápis akcií na zvýšení základního jmění podle § 5 odst. 6 zákona o cenných papírech na účty jednotlivých majitelů, je třeba takto zapsané akcie považovat za vydané. Majiteli takto vydaných akcií se pak, na základě vyvratitelné právní domněnky upravené v § 58 odst. 7 zákona o cenných papírech stávají osoby, na jejichž účet byly akcie připsány - není-li prokázáno něco jiného.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 4272/2011, ze dne 25.1.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně S., a. s., v likvidaci, se sídlem v P., proti žalované M. K., a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. A. K., advokátkou, se sídlem P., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29/10 Cm 332/97, o uložení povinnosti vydat akcie, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. dubna 2000, č. j. 3 Cmo 1360/98-209, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Napadeným rozsudkem změnil odvolací soud rozsudek Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 5. května 1998, č. j. 10 Cm 332/97-129 tak, že zamítl žalobu, aby byla žalované uložena povinnost vydat žalobkyni 30.940 kmenových akcií M. K., a. s., na majitele, v zaknihované podobě, emitovaných na základě úpisu ze dne 25. dubna 1996, a to vydáním pokynu Středisku cenných papírů k připsání těchto akcií na účet žalobkyně.

Odvolací soud doplnil dokazování a zjistil z notářského zápisu ze dne 3. dubna 1996 osvědčujícího průběh a výsledky jednání představenstva žalované, že představenstvo na jednání konaném téhož dne přijalo rozhodnutí o zvýšení základního jmění peněžitými vklady o 46,720.000,- Kč. Současně rozhodlo, že akcie na zvýšení základního jmění budou veřejně obchodovatelné, o jmenovité hodnotě 1000,- Kč, se stejným emisním kursem a rozhodlo o datu upisování a podmínkách splácení akcií.

Dále odvolací soud zjistil, že všechny akcie na zvýšení základního jmění upsal jménem žalobkyně Ing. P. S. Z výpisů z bankovního účtu žalované odvolací soud zjistil, že žalobkyně /s jednodenním zpožděním) uhradila celý emisní kurs upsaných akcií.

Rejstříkový soud povolil zápis zvýšení základního jmění žalované usnesením, které nabylo právní moci 23. května 1997.

Úpisem akcií došlo mezi účastníky k uzavření smlouvy, ze které vyplynula žalobkyni povinnost uhradit emisní kurs upsaných akcií a žalované povinnost vydat upsané akcie žalobkyni, tj. nechat je připsat na její účet ve Středisku cenných papírů. Žalobkyně svoji povinnost - byť s jednodenním prodlením - splnila. Proto se odvolací soud zabýval tím, zda svoji povinnost splnila též žalovaná.

V tom směru zjistil z kopie smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, uzavřené dne 12. dubna 1996 mezi žalobkyní jako prodávající a společností M. H., a. s., identifikační číslo 45 35 81 92 (správně M. H. s.) jako kupující, že se touto smlouvou převádí 9.285 zaknihovaných akcií M. K., a. s., o jmenovité hodnotě 1.000,- Kč, na doručitele, které má prodávající ke dni převodu akcií na účtu ve

Středisku cenných papírů.

Z kopie smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, uzavřené dne 23. května 1996 mezi žalobkyní jako prodávající a společností M.H. a. s. jako kupující, odvolací soud zjistil, že se touto smlouvou převádí 21.655 zaknihovaných akcií M.K., a. s., o jmenovité hodnotě 1.000,- Kč, na doručitele, které má prodávající ke dni převodu akcií na účtu ve Středisku cenných papírů.

Z kopie smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, uzavřené dne 7. července 1997 mezi společností M.H. a. s. jako prodávající a Kapitálovým investičním fondem, s. r. o., jako kupující, odvolací soud zjistil, že se touto smlouvou převádí 30.940 zaknihovaných akcií M. K., a. s., o jmenovité hodnotě 1.000,- Kč, na doručitele.

Ze smlouvy o registraci zaknihovaných akcií ve Středisku cenných papírů uzavřené dne 13. srpna 1997 mezi žalovanou a Střediskem cenných papírů odvolací soud zjistil, že jejím předmětem je založení a vedení registru emitenta a registrace emise 46.720 akcií, popsané v příloze smlouvy, které jsou zastupitelné s akciemi žalované, již vedenými v jejím registru. Současně v ní emitent oznamuje záměr vydat zaknihované akcie podle § 5 odst. 4 zákona č. [591/1992](#) Sb., o cenných papírech, ve znění účinném ke dni 23. května 1997 (dále jen „zákon o cenných papírech“). Z přílohy č. 2 této smlouvy vyplývá, že 15.780 akcií SIN 77 09 60 00 15 66 má být připsáno na účet žalobkyně, 30.940 akcií téhož SIN má být připsáno na účet Kapitálového investičního fondu, s. r. o.

Z vyjádření Střediska cenných papírů zjistil odvolací soud, že 15.780 akcií na zvýšení základního jmění bylo připsáno na účet žalobkyně. Ze shodných výpovědí účastníků zjistil soud, že i pokyn k připsání 30.940 akcií žalované na účet Kapitálového investičního fondu, s. r. o. byl proveden.

Po zhodnocení uvedených skutkových zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaná splnila svůj závazek z upsání akcií na zvýšení základního jmění vůči žalobkyni jen zčásti, když na její účet nechala připsat pouze 15.780 akcií, namísto upsaných 46.720 akcií.

V průběhu řízení se žalovaná bránila tím, že její povinnost zajistit vydání 30.940 akcií, které žalobkyni nebyly připsány na účet, zanikla vydáním hromadných listin, které upsané akcie nahrazovaly. Odvolací soud však uzavřel, že závazek žalované vydáním těchto listin nezanikl, protože podle stanov, rozhodnutí představenstva o zvýšení základního jmění a výzvy k upisování akcií, měly být na zvýšení základního jmění vydány pouze zaknihované akcie. Nárok žalobkyně, aby žalovaná zajistila připsání dosud nepřipsaných 30.940 akcií na její účet, proto dosud trvá.

Přesto však odvolací soud uzavřel, že žalobě nelze vyhovět. Podle právního názoru odvolacího soudu bylo 30.940 akcií, jejichž vydání se žalobkyně domáhá, již vydáno. Cenný papír je vydán dnem, kdy splňuje veškeré náležitosti stanovené právním předpisem a v souladu se zákonem stanoveným způsobem se stane majetkem prvního nabyvatele. Žalovanou emitované akcie na zvýšení základního jmění splňovaly náležitosti tohoto cenného papíru podle § 155 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“). Co je zákonem stanovený způsob, kterým se akcie stane majetkem prvního nabyvatele, zákon o cenných papírech výslovně nedefinuje. Podle odvolacího soudu do tohoto procesu nepochybně spadá zákonný způsob zvýšení základního jmění (což bylo v projednávané věci splněno). Součástí tohoto procesu je i oznámení a jeho registraci podle § 5 odst. 4 a 5 zákona o cenných papírech, příkaz emitenta k vydání cenného papíru a splnění formálních předpokladů vedení registru emitenta a účtu majitele zaknihovaného cenného papíru k tomu oprávněnou osobou.

V této souvislosti se odvolací soud zabýval otázkou, zda to, že příkaz emitenta byl učiněn v rozporu s jeho závazkem vůči osobě, která vydávané akcie upsala, má za následek, že akcie nejsou vydány. Podle názoru odvolacího soudu je pro proces vydávání zaknihovaných akcií rozhodující skutečnost, že Středisko cenných papírů na základě příkazu emitenta učiněného podle ustanovení § 5 odst. 6

zákonu o cenných papírech, provedlo zápis akcií do zákonem stanovené evidence (§ 1 odst. 2 zákona o cenných papírech), čímž jsou tyto cenné papíry vydány. Protiprávní jednání emitenta však zakládá jeho právní odpovědnost. Tento názor odvolací soud dovozuje z ustanovení § 56 odst. 6 zákona o cenných papírech, který upravuje mimo jiné odpovědnost emitenta za nesprávné poskytnutí podkladů Středisku cenných papírů. V této souvislosti lze poukázat i na ustanovení § 58 odst. 7 zákona o cenných papírech, které výslovně stanoví vyvratitelnou domněnku, že majitelem cenného papíru je osoba, na jejímž účtu je cenný papír evidován. Nápravy se lze domoci pouze postupem podle § 64 zákona o cenných papírech, přičemž rozhodnutí soudu by se muselo týkat i osoby, na jejíž účet majitele byly cenné papíry připsány na základě příkazu emitenta, který byl učiněn v rozporu s jeho závazkem vůči upisovateli akcií.

Odvolací soud proto uzavřel, že akcie, jejichž vydání se odvolatelka domáhá, již byly vydány, neboť se staly zákonem stanoveným způsobem majetkem prvního nabyvatele, a proto soud nemůže uložit žalované povinnost, jejíž uložení se žalobkyně domáhá. Pokud by soud žalobě vyhověl, neodpovídal by počet akcií vydaných na zvýšení základního jmění rozsahu zvýšení základního jmění.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Co do jeho přípustnosti odkázala na ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), co do jeho důvodu na ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř.

V dovolání uvedla, že odvolací soud akceptoval základní logický argument, na kterém je postavena žaloba, že totiž emitent zaknihovaných akcií, který je povinen vydat akcie upisovateli, který splatil emisní kurs, nemůže svoji povinnost vůči upisovateli splnit jiným způsobem než tak, že v souladu se zákonem o cenných papírech dá Středisku cenných papírů pokyn k jejich připsání na účet upisovatele. Zcela v rozporu s tímto faktem však poskytl ochranu protiprávnímu jednání emitenta, který akcie nechal připsat na účet jiné osoby, která nejenže nebyla upisovatelem, ale ani žalované za akcie nezaplátila. Tento postup je v rozporu nejen se zákonem o cenných papírech, ale i s ustanovením § 168 odst. 3 obch. zák.

Přeceněním toho, že byly splněny zcela formální znaky, které zákon o cenných papírech spojuje s vydáním cenného papíru, spolu s přehlížením smyslu a obsahu tohoto ustanovení, které nelze správně vyložit bez přihlídnutí k příslušným ustanovením obchodního zákoníku a k výkladu pojmu prvního nabyvatele činěného v jejich intencích, dospěl odvolací soud ke kategorickému závěru, že akcie „byly vydány“. Právě tento závěr soudu navozuje pro daný případ neřešitelnou situaci, kdy na straně jedné existuje upisovatel akcií, kterému podle obchodního zákoníku náleží veškerá práva akcionáře a je akcionářem společnosti již od okamžiku úpisu, ale kterému chybí potvrzení této skutečnosti, tedy samotné akcie, a na straně druhé osoba, která nebyla a nemohla být řádným upisovatelem akcií, tyto akcie navíc nezaplátila, a tedy se ani žádným způsobem nepodílela na zvýšení základního jmění společnosti, avšak na základě formálně právního dokumentu se cítí být řádným akcionářem společnosti. Oba uvedené subjekty si osobují práva akcionáře, která odvozují od stejných akcií.

Přitom odvolací soud na jedné straně konstatuje, že nárok žalobkyně z upsání a splacení akcií žalovaná zákonným způsobem neuspokojila a na druhé straně odmítá žalobu „jednoznačně znějící na uložení povinnosti, která jediná a jediným způsobem může tento nárok uspokojit.“ Žalobkyně totiž nemá vůči žalované žádný jiný nárok, než nárok na vydání akcií formou jejich emise a nemá z titulu upsání akcií žádný nárok ani vůči komukoli jinému. Proto trvá na tom, aby žalovaná splnila povinnost, kterou vůči ní má podle ustanovení § 168 odst. 3 obch. zák.

Dovolatelka rovněž popírá tvrzení odvolacího soudu, že „zde nejsou způsoby, jak přimět emitenta, aby nezákonný stav, který svým jednáním způsobil, napravil.“ Je zde příslušné ustanovení zákona o cenných papírech (§ 64 a násl.), je zde též působnost a právní nástroje Komise pro cenné papíry a

konec konců jsou zde též jiná odvětví práva, než právo obchodní, která ovšem působí pouze ve vztahu k fyzickým osobám.“ To vše jednotlivě i ve svém souhrnu by nepochybně mohlo vést k rychlému napravení protiprávního stavu, kdyby ovšem soudní rozhodnutí v tomto okamžiku, byť by z hlediska jen velmi povrchního a formálního, nedávalo de facto za pravdu porušitelům práva.

Pro úplnost je podle dovolatelky třeba uvést, že v současné době „může jen tušit, kdo, resp. který kvasiakcionář, vykonává její akcionářská práva.“ Žádnou žalobu proti němu nemůže vést, protože ho nezná a ani Středisko cenných papírů ani jiná osoba není oprávněna jeho totožnost prozradit. Nemluvě o tom, že i kdyby se tak stalo, a žalobkyně zcela hypoteticky věděla, kdo se vydává za akcionáře v rozsahu jí odepřených akcií, nemůže proti němu vést žádnou žalobu když, jak sám odvolací soud potvrzuje, trvá její nárok vůči emitentovi.

Dále pak dovolatelka odmítá jako „krajně nedomyšlenou, formalizující a tedy scestnou i onu myšlenku odvolacího soudu, že žalovaný v souladu s § 5 zákona o cenných papírech akcie vydal a nemůže tedy vydat více“ „Odvolací soud aplikoval příslušná ustanovení právního řádu bez dostatečné schopnosti učinit tak s ohledem na jejich vzájemnou souvislost a zejména pak bez dostatečné schopnosti překlénout jejich případná formální úskalí v zájmu naplnění smyslu a ducha těchto předpisů. Zcela neodůvodněně přitom zveličil význam ustanovení § 157 obch. zák., aniž by dokázal dovodit, že právě ve spojení s § 5 zákona o cenných papírech a § 168 obch. zák. spočívá onen logický důvod k odmítnutí takových obav.“

Dovolatelka trvá na tom, že pokud nebyly zaknihované akcie jako jejich prvonabyvateli připsány na účet jedinému upisovateli, nebyly ve smyslu § 5 zákona o cenných papírech vůbec vydány, a tedy neexistují a emitent je povinen tento stav napravit ve smyslu podané žaloby.

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů, se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001).

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Pro řešení projednávané věci je rozhodující správnost závěru odvolacího soudu, že cenný papír, který byl na základě příkazu emitenta k vydání cenného papíru připsán na účet majitele ve Středisku cenných papírů, je vydán ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech bez ohledu na to, zda osoba, na jejíž účet byl cenný papír připsán, je osobou, na jejíž účet cenný papír měl být připsán.

Základním ustanovením upravujícím vydání cenného papíru je ustanovení § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech, které stanoví, že cenný papír je vydán dnem, kdy splňuje všechny náležitosti, stanovené pro něj zákonem nebo jiným právním předpisem a kdy se v souladu se zákonem stanoveným způsobem stane majetkem prvního nabyvatele. Splnění první části uvedeného ustanovení není v projednávané věci předmětem sporu. Za nesprávný však dovolatelka považuje výklad druhé části ustanovení, ke kterému dospěl odvolací soud, totiž kdy je splněna podmínka, že se cenný papír stane „v souladu se zákonem stanoveným způsobem“ majetkem prvního nabyvatele.

Zákon o cenných papírech nerozvádí, co lze považovat za zákonem stanovený způsob nabytí cenného papíru. Je proto nezbytné to dovodit za pomoci výkladu uvedeného ustanovení, a to i s použitím zásad, na kterých je založen český právní řád.

Odvolací soud v projednávané věci dovedl, že podmínky ustanovení § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech byly naplněny, jestliže příslušný rejstříkový soud pravomocně rozhodl o povolení zápisu zvýšení základního jmění žalované do obchodního rejstříku, byl dodržen postup podle § 5 odst. 4 až 6 zákona o cenných papírech a splněny „formální předpoklady“ vedení registru emitenta a účtu majitele zaknihovaného cenného papíru. Rozhodující je přitom podle závěru odvolacího soudu, že Středisko cenných papírů na základě příkazu emitenta podle § 5 odst. 6 zákona o cenných papírech provedlo zápis akcií do zákonem stanovené evidence. Dovolatelka naproti tomu namítá, že další zákonem stanovenou podmínkou vydání cenného papíru je, že cenný papír byl připsán na účet té osoby, které vzniklo právo na takové připsání.

Pro vydání zaknihovaného cenného papíru určuje ustanovení § 5 odst. 6 zákona o cenných papírech, že k němu dochází tak, že Středisko cenných papírů provede na základě příkazu emitenta k vydání cenného papíru, bez zbytečného odkladu registraci cenného papíru. Obsahem této registrace je zápis do zákonem stanovené evidence vedené pro akcie podle § 56 odst. 1 a § 57 zákona o cenných papírech na účtech majitelů cenných papírů a v registru emitentů cenných papírů. Mezi účastníky není sporné, že tyto zákonné podmínky byly v projednávané věci splněny. Ustanovení § 58 odst. 7 zákona o cenných papírech pak určuje, že majitelem zaknihovaného cenného papíru je osoba, na jejímž účtu je cenný papír veden. V tom směru však judikatura již dříve dovedla, že jde pouze o vyvratitelnou právní domněnku, nikoli o zvláštní způsob založení majetkového práva (dnes již vlastnického práva) k cennému papíru (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. září 2000, sp. zn. 29 Cdo 901/2000, uveřejněné v časopise Právní rozhledy číslo 12, ročník 2000).

Dovolací soud se ztotožnil se závěrem odvolacího soudu, že jakmile je v zákonem stanovené evidenci podle § 1 odst. 2 a 3 zákona o cenných papírech poté, co došlo ke zvýšení základního jmění akciové společnosti, proveden zápis akcií na zvýšení základního jmění podle § 5 odst. 6 zákona o cenných papírech na účty jednotlivých majitelů, je třeba takto zapsané akcie považovat za vydané. Majiteli takto vydaných akcií se pak, na základě vyvratitelné právní domněnky upravené v § 58 odst. 7 zákona o cenných papírech stávají osoby, na jejichž účet byly akcie připsány – není-li prokázáno něco jiného.

Jakýkoli jiný závěr by byl v příkrém rozporu nejen s účelem ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenných papírech (ale i dalších ustanovení tohoto zákona a obchodního zákoníku) a tedy s teleologickým výkladem citovaného ustanovení, ale i s jeho výkladem logickým a rovněž se zásadou právní jistoty a se zásadou ochrany třetích osob, které patří mezi základní zásady, na kterých je postaven český právní řád.

Cílem ustanovení § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech je zcela nepochybně postavit najisto okamžik, kdy je cenný papír vydán, tj. kdy nastávají účinky, které zákon s jeho vydáním spojuje. Tento okamžik musí být definován jednoznačně, tj. tak, aby nedocházelo k narušení právní jistoty osob, které v dobré víře vycházejí z toho, že došlo k vydání cenného papíru. Tuto podmínku splňuje výklad zaujatý odvolacím soudem, nesplňuje jej však výklad předestřený dovolatelkou. Při výkladu, který uplatňuje dovolatelka, by bylo možno kdykoli v budoucnu, bez jakéhokoli časového omezení, tedy třeba i za padesát či více let zpochybnit, zda došlo k vydání cenného papíru. Důvodem pro takové zpochybnění by mohlo být např. to, že akcie upsala jménem upisovatele – právnické osoby – osoba, která nebyla jejím statutárním orgánem (viz např. § 194 odst. 7 obch. zák.) nebo v zastoupení upisovatele osoba, která nebyla k takovému jednání zmocněna, takže nedošlo k platnému úpisu, popřípadě tím, že akcie upsala jiná osoba, než označený upisovatel anebo, že smlouva o převodu přednostního práva na upisování akcií podle § 204a odst. 3 obch. zák. nebyla uzavřena platně, takže akcie upsala na základě přednostního práva osoba, která toto právo neměla apod. Právním důsledkem toho, že emitent případně nechal připsat akcie na zvýšení základního jmění na účet jiné osoby, než osoby, na jejíž účet byl povinen nechat akcie připsat, je zcela nepochybně vznik odpovědnosti emitenta za porušení povinnosti dát pokyn k připsání akcií na účet upisovatele.

Uložením povinnosti žalované, jejíhož uložení se dovolatelka domáhá, tj. povinnosti vydat jí akcie, které upsala na zvýšení základního jmění, by tedy soud uložil žalované povinnost, jejíž splnění by bylo v rozporu se zákonem, neboť akcie na zvýšení základního jmění, které již jednou společnost vydala, nemůže vydat znovu. Takový postup by byl v rozporu s ustanovením § 157 obch. zák.

Dovolatelka v této souvislosti dovozuje, že nic nebrání tomu, aby došlo k následnému zrušení akcií neoprávněně připsaných na účet jiné osoby. Takový postup však podle závěru dovolacího soudu není možný nejen z důvodů právních, ale ani z důvodů věcných. Pokud by totiž po připsání akcií na účet osoby, která nebyla jejich majitelem, došlo k dalšímu převodu těchto akcií, bylo by nutno „zrušit“ a tedy vlastně odebrat akcie osobám, které je nabyly v dobré víře, čímž by byla práva těchto osob výrazně poškozena. Tento důsledek ještě umocňuje to, že poté, co byly zaknihované akcie na zvýšení základního jmění připsány na účty majitelů, nelze již, jde-li o zastupitelné akcie, rozlišit které z nich byly vydány při založení společnosti a které při zvýšení základního jmění, a dojde-li k převodům těchto akcií prostřednictvím veřejných trhů, není možné zjistit, kdo se stal majitelem takových akcií a komu je tedy případně bude třeba zrušit.

Správné není ani tvrzení dovolatelky, že nemá vůči žalované žádný jiný nárok, než nárok na vydání akcií formou jejich emise a nemá z titulu upsání akcií žádný nárok ani vůči komukoli jinému. Tak především byly-li akcie, které měly být prokazatelně připsány na účet žalobkyně ve Středisku cenných papírů, připsány na účet někoho jiného, může se žalobkyně domáhat jejich převedení na svůj účet, a to i soudní cestou. Předpokladem pro takový postup však je průkaz, že k uvedené nesprávnosti skutečně došlo, tj. že osobě, na jejíž účet byly cenné papíry připsány, nevzniklo právo na jejich vydání (v tom směru by bylo zejména třeba prokazovat, že smlouvami, kterými prováděl odvolací soud dokazování, nedošlo k platnému převodu akcií) a to, že jsou akcie na účtu této osoby dosud evidovány.

Vedle práva domáhat se akcií na osobě, na jejíž účet byly neoprávněně připsány, má dovolatelka jak shora uvedeno, vůči žalované, pokud porušila povinnost nechat připsat akcie na její účet, nárok na náhradu veškeré škody, která ji v důsledku takového porušení povinnosti vznikla.

Jestliže však, jak naznačuje dovolatelka, došlo k převodu akcií na další osobu, uplatní se ustanovení § 20 zákona o cenných papírech, podle kterého, jestliže zvláštní zákon nestanoví jinak, stává se ten, na koho byl cenný papír převeden, majitelem tohoto cenného papíru i tehdy, jestliže převodce neměl právo listinný cenný papír převést, ledaže věděl, že převodce toto právo v době převodu neměl. V pochybnostech se dobrá víra předpokládá. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že vůči poctivému nabyvateli by již žalobkyně neměla právo na převedení akcií, neboť taková osoba je jejich oprávněným nabyvatelem.

Právo na náhradu škody vůči emitentovi však zůstává žalobkyni zachováno a kromě toho má, při splnění zákonem stanovených podmínek, právo na náhradu škody i vůči osobě, která cenné papíry převedla.

Protože se dovolateli prostřednictvím uplatněných dovolacích důvodů správnost právního posouzení věci odvolacím soudem zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2 věty první o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)